

Zahnitko, Anatolij Panasovyč; Myronova, Halyna

Актуальне членування речення

In: Zahnitko, Anatolij Panasovyč; Myronova, Halyna. *Синтаксис української мови : теоретико-прикладний аспект*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. 98-99

ISBN 978-80-210-6350-1; ISBN 978-80-210-6353-2 (online : Mobipocket)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128805>

Access Date: 31. 03. 2025

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

АКТУАЛЬНЕ ЧЛЕНУВАННЯ РЕЧЕННЯ

Аспекти вивчення актуального членування речення. Порядок слів

За комунікативного підходу речення аналізується з урахуванням ситуативних завдань. Так, речення *Оксана заспівала* характеризується власною формальною будовою: поєднання форми наз. в. іменника та відмінюваної форми дієслова, кожна з яких має потенційну здатність до поширення (пор.: *Наша Оксана весело заспівала свою улюблену пісню*). Для з'ясування граматичної будови речення достатньо його самого.

За врахування специфіки ситуації речення набуває комунікативного виміру. Речення *Наша Оксана весело заспівала свою улюблену пісню* може вживатися в кількох типових ситуаціях, які найлегше описати за допомогою типових питань:

1. *Що зробила Оксана?*
2. *Хто заспівав?*
3. *Що трапилося?*
4. *Як заспівала?*

Даючи відповідь на кожне з них, речення відповідно пристосовується, модифікується в інтонаційному та смислово-мунікативному плані до своєї мети, до свого комунікативного завдання.

У відповіді на перше питання порядок слів у реченні буде прямим, звичайним;

у відповіді на друге – видозмінить свою будову: спочатку стоятиме відмінювана форма дієслова, потім іменник у наз. в. (*Заспівала весело свою улюблену пісню наша Оксана*);

у відповіді на третє – прямим, а

у відповіді на четверте – подібним до структури у відповіді на друге питання, але на першому місці буде кваліфікатор *весело* (*Весело заспівала свою улюблену пісню наша Оксана*).

Фразовий наголос знаходитиметься на останній словоформі (за звичайного темпу мовлення).

Для комунікативної будови речення властива відносна незалежність від формально-граматичної. Вона визначається ситуативними завданнями, що постають у комунікації та щодо яких речення зорганізовує порядок слів. Тому те саме речення, що має ту саму формальну будову, напр., *Оксана заспівала*, у вживанні в різних ситуаціях створює кілька комунікативних одиниць, що відрізняються актуальною інформацією. Водночас **актуальне членування** зумовлює видозміну граматичної будови речення: порядок слів і фразовий наголос.

Речення, що розглядається в динамічному аспекті щодо його комунікативної функції, називається **висловленням**. Основною одиницею комунікативного аспекту є **комунікатема**. Її виявами виступають **тема, рема** та ін.

У реченні спочатку розрізняли:

- 1) **основу повідомлення** – те, що є відомим у певній ситуації;
- 2) **ядро повідомлення** – те, що повідомляється про основу повідомлення, а згодом основу стали кваліфікувати як **тему**, а ядро – як **рему**.

Тема характеризується такими ознаками:

- 1) є вихідним пунктом висловлення;
- 2) є актуально менш значуща, ніж рема;
- 3) є частиною речення, яка, зазвичай, відома і зумовлена попереднім контекстом.

Для **реми** притаманні такі диференційні ознаки:

- 1) містить те, що повідомляється про тему;
- 2) актуально значущіша, ніж тема;
- 3) є носієм основного змісту повідомлення, комунікативним центром висловлення;
- 4) виступає носієм “нового”.

Здебільшого в реченні **тема** передую **ремі**: *Осінній ліс / був легкий і прозорий від жовтого листя* (Є. Гуцало). *Сичі / в гаю перекликались, та ясен / раз у раз скрипів* (Т. Шевченко).

За реалізації певних комунікативних завдань **рема** передую **темі** (необхідність наголо-ситу інформацію): *Над Києвом / золотий гомін, І голуби і сонце!* (П. Тичина). *Жену від себе голоси поля / і тоді на мене, як дощ, спадають небесні* (М. Коцюбинський).

УВАГА! Висловлення не може бути без реми, яка становить його **комунікативний центр**. Наявність теми в ньому – необов’язкова, тому вона може бути й не вираженою, якщо відома з контексту, пор.: *Цвітуть соняшники / Озвучені бджолами, чомусь схожі для мене на круглі кобзи* (Є. Гуцало).

Можливі також висловлення з нульовою темою, весь склад яких утворює одну **рему**. Вони повідомляють про подію, не виділяючи вихідного пункту повідомлення. Такі висловлення називають **нерозчленованими**: *Гуляє вітер, літає сніг. Ідуть люди* (О. Гончар). *Навкруги ні душі. Тихо й безлюдно* (М. Коцюбинський).

Засоби вираження актуального членування речення

Основний засіб вираження актуального членування речення – це **порядок слів та інтонація** (місце розташування фразового наголосу).

Додатковими засобами актуального членування речення відзначаються **тема або рема**.

Посилює актуальне виділення теми **наявність постпозитивної частки** *ж*: *Тієї ж ночі / сніг пішов* (Н. Білоцерківець); або **обмежувально-препозитивних часток** *тільки, лише*: *Лиш де-не-де / прокинеться пташка* (М. Коцюбинський).

Виділенню реми сприяють **постпозитивні** або **препозитивні частки** *не, ні* та ін.: *Хлопець написав листа / не у Львів. У Львів написав листа / не хлопець. У Львів хлопець написав / не листа.*